

Tegningen rummer per se muligheden for at pege på det ufærdige, skitseprægede og uafsluttede. I nutidskunsten er interessen for tegningen også et vidnesbyrd om de første primitive hulemalerier, de australske aboriginals streger i sandet, de første tegn på, at mennesket har et iboende ønske om at meddele sig, kommunikere sine erfaringer og forklare verden i et visuelt sprog. Tegningen har en umiddelbarhed der knytter dens proces til menneskets egen gøren: krusedullen, mønstret, livsrytmer og den gentagende form tegnet i distraktion og som parallel aktivitet under samtaler, på skærme og ark. Tegningen er i sin minimale form - papir og tegnereskab i bevægelse, en momentan begivenhed af almengyldig karakter og udtryk for både koncentreret og spontan menneskelig handling.

Af samme årsag har tegningen også tjent som kunstnerens rejseledsager. Mediet var hurtigt og let at transportere, og gav mulighed for at nedfælde synsindtryk, hurtige skitser, øjeblikkelige fascinationer til senere brug. I dag optræder tegningen i mange forskellige sammenhæng. Den indgår i installationer, sættes i ramme, med tegnestift og knytter bånd til collagens sprog, artists books og optræder også i digitalkunsten.

For en del år siden stod jeg med en foldebog på størrelse med et spil kort, udgivet på forlaget Hurricane og pakket i en lille rød æske lig de æsker spillekort fortsat pakkes sammen i efter spillet.

Bogen er lavet af kunstneren Vibe Bredahl og er en visuel fortælling med tegningens karakter trykt på 7 sider, der på første blad skildrer en grønklædt jæger stående i en skov af røde træer. Et andet sted i denne monokrome skov, der strækker sig ind og ud af alle bogens sider, ses en kvindefigur i en nederdel svævende over de røde trækrone. Fra nederdelen drypper rødt ned i skovens hvide rum. I skoven bliver de røde dryp til pletter, der forvandles til spor, som jægeren lader sig lede af, mens kvinden, nu siddende i skoven, afklædt sin røde nederdel, leger med pletterne som former. Formerne kan pustes op, og en af dem bliver så stor, at den bliver en ballon, stærk nok til, at den kan løfte kvinden op. Men da hun med ballonen letter fra skoven bliver hun samtidig synlig for jægeren. Jægeren tager sigte og ballonen transformeres til en stor ekspressiv rød klat med antydninger af kvindekroppens forsvinden. Historien gentages, hvis bogen vendes om.

Vibe Bredahl arbejder ofte med tegningen i et fortællende billedsprog i artist books og installationer, der lader det tilsyneladende spontane, det associative og ubevidste få plads som rum, former og figurative transformationer der skaber fremdrift i fortællingens logik. Hun gør det med den mytiske, folkloristiske fortælling som ramme. Det giver en næsten magisk præcision af tegningens sprog og redskaber, når Bredahl på denne vis inkorporerer tegningens forandringsprocesser indenfor rammerne af en fortællings mytiske værdi.

I Bredahls fortælling afsætter kvindens nedredel optrevlende røde farvedryp i det hvide landskabsrum og mens dryppene forvandles til spor, balloner og blod – eller omvendt - haler jægeren sig langsomt ind på sit bytte. En indre associative logik ved tegningen og dens fortælling om forvandringsprocesser i figur, form og rum. Bredahl synes at interessere sig for det mytiske stof mennesket er gjort af og for alle livsformers beslægtethed, ; dét som forbinder de enkelte formers mangfoldighed og forskelligheder.

*Dorte Abildgaard*